

Knihovna „Nových Směrů.“ Sv. XV.

MYSTICKÉ POVÍDKY ZE ZÁHROBÍ.

Napsala sestra Teresie Schubrtová,
ošetřovatelka nemocných.

Čena 15 haléřů.

Nákladem Sezemskeho Karla v Nové Pace 375. — 1916.
Knihkiskárna Ladislava B. Riedla v Nové Pace.

Nic na světě nás tolik a tak neklamně neupozorňuje na svůj příchod jako smrt. — Ale na nic tak lehkou nezapomínáme jako na naši poslední hodinu!

Sestra Tereza Schubertová.

VĚNOVÁNO
DRAHÉ PAMÁTCE SVÉ MILOVANÉ A
NEZAPOMENUTELNÉ
MATKY.

Nechť prchne mládí, život,
nechť opustí nás svět!
My přec jdeme v nové době
ve věčné žití zpět! —

Příhody zemřelého.

Milosrdenství chci, ne obět!

Chudás jakýsi umíral. Umíral všem vhod a nikdo proň neplakal. Lékař mající službu zastavil se ráno letmo u jeho postele a více ze zvyku než ze zájmu ohledával ochablou tepnu ubožáka. Pak se lhostejně vzdálil.

Umírající chudás neměl ani tolik štěstí, aby měl nemoc zajímavou, která by mu byla pojistila zájem profesora a přízeň ostatních lékařů. Byl to všední případ. — Nešťastník umíral pozvolna, snad již po léta — hladem!

Ani ošetřovatelka si ho nevšímala. Nemocní ji nezajímali a pro srdcervoucí tragiku smrti neměla smyslu.

K tomuto chudásovi nechodily návštěvy s dárky a penězi. Neměl přátel ani příbuzných, nebylo tudíž třeba nutiti se do vlídnosti.

On také ničeho sobě nezádal a po nikom

se neptal. Jen v deliriích horečky volal něžně a roztouženě jakés jméno, ale to bylo jenom jméno — psa. Neměl-li tento ubožák vskutku jiného přítele, pak svého věrného psa volal nadarmo. Psi nesmí navštívit nemocných, ačkoliv by tak raději a upřímněji učinili než lidé sami.

Zvolna a trapně vlékly se hodiny. Nemocný již sotva dýchal. Tu spatřil pojednou bílou postavu u své postele. „Kdo jsi?“ zašeptal pracně umírající a upěl kalné zraky na jasnou vidinu.

„Ty mne neznáš?“ odvětil duch. „Já přišel splatit tobě starý dluh. Kdysi jsem byl takovým chudásem jako ty, a když jsem zemřel, byla moje rodina tak chuda, že mé mrtvé tělo nemohla nechat pohřbít. Tu přišel jsi ty, a ačkoliv sám z těch nejchudších, dal jsi v obět poslední haléř na rakev a hrob. Tenkrát umínil jsem sobě odměnit se ti v tvé nejtěžší hodině a tu jsem.“

Jasná postava položila své jemné ruce na zmitající se srdce ubožákovo — a tomuto se pojednou ulehčilo. Mír nebeský rozlil se jeho bolestmi zmořenými útroby. — Umírající s blaženým úsměvem na věky usnul.

Obě duše opustily ponurou budovu nemocniční.

Jasná vidina dovedla duši zemřelého až

k pustému břehu příšerné řeky, která v temnu hrozivě hučela

„Zde!“ pravil duch, „musím tebe opustit. Má úloha jest ukočena. Bůh buď tobě dále milostiv!“

Zaleknuta stála duše ubožáka u strašné řeky. Daleko široko nebylo k spatření mostu nebo člunu, který by převezl ubohou duši k rajským břehům věčných blažeností.

Pojednou zřela duše zářivou postavu vedle sebe, jejíž něžný hlas děl: „Buď klidna ubohá duše, pomohu tobě. Kdysi byl jsem od celého světa opuštěn, hladov a nemocen. V zoufalství, hledaje smrt, vrhl jsem se do řeky. Ty však zachránil's mě s nasazením vlastního života.“

Ne jenom, že život můj jsi zachránil, ale i mou duši jsi vyrval věčnému zatracení! Z vděčnosti převedu tebe touto hroznou vodní pouští, hemžící se samými hady a škorpióny. Znam cestu, kterou kráčí pouze duchové bez poskrvny hříchů pozemských. Tou cestou tě povedu.“

Vděčný duch převedl ustrašenou duši na druhý břeh.

„Zde tě musím opustit, má moc dále nesahá. Bůh buď tobě dále milostiv!“

Nyní stála duše opět opuštěna na vysoké

skále a zírala vyděšená a chvějíc se do žhavého moře plamenů skálu kolkolem obklopující.

Za sebou hukot příšerných vod a před sebou moře plamenné, a těmi plameny musela ubohá duše projít — musela! A duše s hrůzou vrhla se na kolena.

„Neboj se duše!“ zavzněl pojednou libý hlas, „já ti pomohu. Jsem tvým dlužníkem. Kdysi vynesl's mně všemi opuštěné pachole z hořícího domu. A více jsi učinil! Sám jsa zraněn a popálen, léčil jsi mé rány a konejšil můj bol. Za toto milosrdenství převedu tě tímto mořem, neboť znám cestu, kterou kráčeji jen duše pozemšťanů nesežehnuté hříšnými plameny vášní světských!“

Jakmile se duše octly mimo plameny, zmizel dobrotivý duch a duše opět osamotněla.

Dlouho však klidu neměla. Pojednou byla uchváčena divokým orkánem, který ubohou duši jako suchým listem divoce zmítal, zběsile ji unášeje brzo dolů k té strašné řece a hned zase zpět k plamennému moři.

Zoufale volala duše o pomoc! Pojednou cítila silnou ruku, která ji uchopila a duše radostně zvolala: „Kdo jsi duchu milosrdný?“

„Byl jsem tvým nepřitelem po celý život

svůj! Já tvému srdci zasazoval rány nejkruší a největší bolest tvého života pocházela ode mne! Ale ty splácel jsi mou zášť křestanskou láskou a na mou nenávisť jsi odpovídal dobrodiním. Za tyto skutky pomohu tobě vůči těmto sběsilým žvlům až k blankytné bráně nebeské!“

Duch tento vedl duši hučícími temnotami a děsivě křížujícími se blesky pevně a jistě.

Tu rozlila se třpytivá jasnota dunivými mraky a nadpozemské harmonie zpěvů andělských přerušily jekot bouře.

Liliové ruce andělů rozevřely bránu nebeskou a bludná duše zřela, chvějíc se blažeností, do ráje.

„Koho si přeješ nejdříve spatřiti?“ děl anděl, stojící na prahu niv édenských, k duši nasměle přistupující.

„Mého psa!“ odvětila duše. Úsměv anděla pohasl a smutně dodal:

„Škoda, že máš přání, které vyplniti nelze! Těch zde není. Ale tvá první láska jest zde! — Chceš ji spatřiti?“

„Nechci! Má láska mne zrádně opustila, když přišel ženich bohatší.“

„Tvá matka jest zde.“

„Nechci ji viděti. Má matka mne zapřela, položivši své robě k cizímu prahu!“

„Jest zde tvůj nejlepší přítel.“

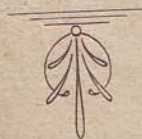
„Nechci ho viděti. Můj přítel mne zradil pro úsměv ženy prodajné. Mého věrného psa chci viděti, který na mém hrobě žalostí zahynul!“

„Zajisté, že jest kdesi ve vesmíru, neboť prozřetelnost boží ani jediný atom nezmaří a co jednou bylo — bude na věky! Ale nevím, kde a v jaké podobě nyní jest.“ —

„Tak jej půjdu hledati!“ odvětila duše a odvrátila se od zářivé brány nebeské a neohroženě vrhla se ve všechen ten děs, jemuž byla sotva unikla, aby vyhledala svého jediného, věrného přítele.“ —

Nalezl jej a byl mu nápomocen, spláčeje věrnost věrností, při dalším vývoji skryté inteligence v něm.

Anděl hleděl za ní a brilantová slza se zaleskla v azurovém jeho oku.

Zamítnutá smrt.

— Smrt není zlem nejhorším! —
Největší zlo jest nevěra a nevděk!

Mladá, sličná nevěsta stála naposledy ve svém panenském pokojíku, bílým muselínem vyzdobeným, u vysokého zrcadla, a dívala se, přeštatna jsouc, na svůj krásný obraz v závoji a ve věnci myrtovém.

Dole neustále přijížděly povozy. V elegantních místnostech vznešeného domu shromažďovali se hosté ku svatebnímu obřadu. Jen ženich dosud chyběl.

V tom zaklepáno lehce na dvěře komnatky! Nevěsta v domnění, že jest to toužebně čekáný ženich, hleděla se sladkým úsměvem na dvěře. Ale, jakmile se tyto otevřely, vykřikla zděšeně a hrůzou jata klekla na kolena . . . Na prahu pokojíka stála smrt! Ale nikoli ve své staré, strašidelné podobě objevila se.

I smrt přizpůsobila se estetickým požadav-

kům nové doby a přicházela v bezvadném úboru dokonalého gentlemana, jemuž nechyběl ani chapeau-claque ani lakýrky, ba i větévku myrty zastrčila smrt do knoflíkové dírky svého fraku, jak se na svatebčana sluší! Jen holá, kostnatá leb s prázdnými očními důlky rušila tento elegantní dojem.

Smrt uklonila se dvorně zděšené nevěstě a děla:

„Jak velice mne těší slečno, že jste se k mému příchodu tak krásně vyzdobila. Já vás vezmu ihned s sebou, neboť udeřila poslední vaše hodina!“

„Ach,“ zvolala nevěsta zoufale a zalomila rukama — „nech mne, pro Boha, ještě chvíli zde! Hled! sotva jsem přiložila šumící kalich nejvyššího blaha ke rtům svým, již mi jej chceš utrhnouti? Ó, buď milosrdnou a neodváděj mne v tu nejkrásnější chvíli mého života! Ó, nech mne jen ještě okusiti blaženost lásky — a pak chci klidně s tebou jíti“

Nerohodně stála smrt a přemítala, neboť smrt, ačkoliv zneuznána, jest dobračkou . . . ale nevěsta plakala a prosila tak dlouho, až se smrt dala obměkčiti. „Dobrá tedy!“ děla — „nebudu tvého štěstí rušiti. Ale za rok se zcela jistě vrátím a potom budu neúprosnou!“

Po svatbě byla mladá žena ku svému manželu neskonale něžnou, neboť vědouc, že za rok zemřítí musí, snesla všechno blaženství života do tohoto roku jediného, chtěíc manželu svému zůstatí „nezapomenutelnou!“

A proto, že byl rok ten tak krásný, příšerně rychle ubíhaly jeho dnové do moře věčnosti. Právě, když mladá žínka u kolébky klečela, roztomilé pacholátko celujíc — zjevila se smrt s tváří neúprosnou . . .

Ale tentokrát bránila se mladá matka ještě zoufaleji, než po prvé. Přitisknouc robátko k ňadrům svým, zvolala plačíc: „Ne, nemohu nyní s tebou jíti! Nemohu opustiti své dítě — nemohu a nechci!“ —

Tu se smrt rozlobila a zvolala: „Nikoli, ani hodinu nečekám déle, — půjdeš se mnou okamžitě!“

Mladá matka vrhnouc se smrti k nohám prosila úpěnlivě:

„Ach, jen ten první úsměv mého děcka nech mne zažiti! Jen to první, sladké zažvatláni jeho dopřej mi uslyšeti a pak ráda půjdu s tebou, neboť jsem poznala to nejvyšší blaho pozemské, lásku mateřskou.“

Leč smrt stála na svém a děla: „Okamžitě

se mnou musíš! Měla jsem po prvé útrpnost s tvým kvetoucím mládím a dopřála jsem ti blaho noci svatební. Ale nyní je konec! Pojd'!" Ona ale vymkla se kostnatým rukám, jež po ní sahaly a křičela: „Ach, tenkrát neznala jsem lásku mateřskou! Co jsou všechny rozkoše lože svatebního proti jedinému úsměvu děcka nevinného? Nemohu mé dítě opustiti — nemohu!“

„Pomni, že dnes přicházím naposled! Pak-li mne zamítneš, nikdy více nepřijdu. A nadejdou chvíle v žití tvém, kdy klečeti budeš před obrazem ukřižovaného a budeš mne volati jako osvoboditele a zachránce tvého! Já ale nepřijdu a ty nucena budeš vypítí hořky kalich utrpení až do dna!“

„Buďsi!“ děla žena. „Pro sladký úsměv svého děcka chci všechno snášeti.“ A přivinula robě vášnivě k nadržům svým. —

Když opět hlavu pozvedla, byla sama. Smrt zmizela.

Léta uplynula. — Mladá žena, která svého manžela dosud neskonale milovala, poznala brzy bolest pro ženu nejpalcivější. Manžel, nabaživ se jí, chodil za jinými ženami a domácnost svou zanedbával. Nemoce a soužení ji navštívily a děti přicházely — příšernými neduhy stížené na svět.

Žena trpěla všechna ta muka tiše a trpě-

livě, neboť hrdost ji bránila smrt, po které již dávno toužila — zavolati.

Avšak, když ji jednoho dne manžel uprchl s jinou a když její nejstarší syn upadl v duševní temnotu a sličná dcera její, byvši svedena a opuštěna, skončila sebevraždou — tu se zoufalá matka vrhla u postýlky nejmladšího dítka na kolena a volala smrt ještě zoufaleji, než ji kdys odpuzovala.

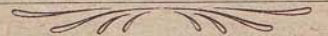
A smrt přišla, ale uchopila to nejmladší dítko a běžela ku dveřím. Ale zoufalstvím šílená matka vrhla se smrti do cesty a prosila: „Vezmi mne sebou, pro milosrdenství boží vezmi mne s sebou!“

Smrt ale odvětila: „Nikoliv, ty musíš žiti a trpěti! Milosrdná prozřetelnost chtěla tobě všechny útrapy ušetřiti a darovala tobě vzácné dobrodiní předčasné smrti! Ty ale jsi toto dobrodiní zamítla a zvolila jsi pro kapku rozkoše — celé moře utrpení . . . Žij tudíž a trp!“

Smrt zmizela! —

„A ty si mne přece musíš vzíti!“ zvolala žena rozechvěně a běžela z domu vrhnouc se do řeky tam, kde byla nejhlubší! — —

Ale milosrdné ruce jí opět vylovily a vydaly nemilosrdnému životu zpět!

Nejtěžší břímě!

Kdo dobro rozsévá,
dobro sklízí!

V malém městečku v Čechách vypukla cholera zahubivší větší část obyvatelstva. Nejbohatší měšťan, který by byl svým bohatstvím mohl mnoho přispěti k ulevení všeobecné bídě, zavřel se spěšně do svého domu a desinfikoval svůj byt; vyhnal všechno služebnictvo, by mu do domu nezavléklo nákazy.

Smrt však nežertuje. Právě tam, kde je nejméně vítána, nejraději se dostaví. Tak vnikla i do uzavřeného bytu boháčova, právě, když si vařil neklamně účinkující lék proti epidemii — a skosila ho jako tisíce jiných. —

Zároveň zemřel těž chudý muž, jenž léčil ubožáky, nákazou stíženě.

Obě duše sešly se v podsvětí. —

Klidně a oddaně vznášela se duše chudásova záhrobními temnotami; boháčova však, jenž za živa ničemu nevěřil než své pokladně, chvěla se v neznámém světě. Kde peníze neplatily —

cítila se opuštěnou a malomocnou — jako slepý bez opory. Ulekl se poznáv, že na „věci“, kterou na světě považoval za pohádku starých bab, jest tolik proň trpké pravdy. Znepokojen, chytil se duše ubožákovy jež měl za živa v opovržení a jehož zbožnosti se vysmíval!

Když obě duše dospěly k tajuplné řece zapomenutí, stál tam jasný anděl a rozdával mimo putujícím duším rance rozličné velikosti.

Boháč i chudas obdrževše také po jednom ranečku, hodili si je přes ramano. Ačkoli ranec chudasův byl veliký a objemný, kráčel pod svým břemenem lehce a neznaveně dál. — Duši boháčovu však tlačil mnohem menší ranec až k zemi a páčil ji jako žhavé železo.

„Co jen k řasu, je v tom pekelném ranci, že s ním nemohu s místa?“ zvolal boháč zoufale, nemoha pro tíhu a palčivost břemene jíti dále.

Tato slova zaslechlo zářící zjevení, jež se vznášelo mezi hvězdami a dělo k duším:

„Břímě chudasovo jest proto tak lehké, že jeho raneček jest naplněn všemi vroucími „Zaplaf Bůh,“ jichž se mu od každého za živa dostalo! Tvé břímě však jest proto nesnesitelné, že neseš všechny kletby, jež na tě byly svolávány za špatné tvé skutky!“

„Ach!“ zvolal boháč zoufale — „daruj mi, přáteli, jedno takové „Zaplat Bůh!“ Snad mi ulehčí tíživé břemeno!“

Ochotně sáhl chudás do svého rance a podal boháči jedno zářící „Zaplat Bůh!“

Sotva se však bohatec dárku dotkl, objevil se rozježený čert, jenž s hukotem a syčením vytáhl boháči z ranečku hrst kleteb a zmizel s rychotem — — —

Boháč pocítil značné ulehčení a chutě kráčet s chudasem. Tak přišli před velikou, černou a uzavřenou bránu. Boháč zvyklý všude nejhlavnějšímu uvítání — zaklepal hřmotně a pánovitě.

Černá brána se však ani nepohnula. Sotva ale vyňal chudás z ranečku jedno skvoucí Zaplat Bůh a zavadil jím o zámek, brána se okamžitě otevřela a naši dva poutníci octli se v prostře ozářené tisícerými slunci, kde vířivý rej žhoucích planet je hukotem svým omamoval.

V modravé dáli viděli skvíti se tři nádherné hvězdy k nimž putovali, přitahováni byvše magnetickou silou hřejivých paprsků. — —

Cestou sice chudás boháči ještě několikrát vypomohl, ale přes to, že se rozježený čert již třikrát objevil a při tom plnou hrst kleteb odnesl, byl ranec boháčův stále těžší a palčivější!

Zdalo se, že příčinou žhavosti a tíže je zbývající — ještě jediná kletba.

V zoufalství zvolal bohatec k svému soudruhovi: „Tož mi, pro Boha tě prosím, pomoz! Vždyt jsem již téměř umačkan!“

Tentokrát však nepomohla ani zázračná síla, kterou měl chudás v ranečku, ačkoli všechny zbývající „Zaplat Bůh“ vysypal k nohám boháče. Břemene neubývalo.

Tu zvolal chudás poděšen: „Bože můj! co musí to býti za hroznou kletbu, jež se ani poženáním nedá přemoci?!“

Putovali dále. Chudás lehce a klidně, boháč namáhavě a těžce.

Tak došli až ke třem zářivým hvězdám. Byly to tři krásné postavy nebeské a každá měla nad čelem velikou skvoucí hvězdu. Jedna skvěle bílou, druhá purpurově žhoucí a třetí smaragdově zelenou.

Držice se za liliové ruce, přistoupily s nadpozemsky líbezným úsměvem k duši chudasově, říkouce:

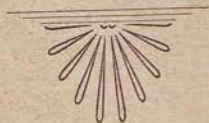
„Vítáme tě, synu země! Jsme *Víra, Naděje a Lásky*. Jelikož jsi nám vždy zachoval první místo ve svém srdci, i my jsme ti uchystaly první místo v ráji! Pojď, duše dobrá, do říše neskonálních, věčných blažeností!“

Na to odvedly zbožnou duši před jasnou tvář Všemohoucího.

Boháč však nemohl jich následovati. Celý svůj život se jimi vysmíval, proto ho nyní neznaly . . .

Jeho břímě táhlo jej od zářivé cesty, kterou kráčela duše chudasova, takže klesal níže a níže do mráкотných temnot. Náhle stál před ním rozježený čert a volal výsměšně:

„Konečně tě mám, můj synečku! Vždyt jsem věděl, že mi neujdeš ani při pomoci nábožného hlupáka. Poslední kletbu, kterou vlečeš, nesmyje ani tisícero požehnutí! Jest to — kletba matky!

Ztracená duše.

Nejít pouze hříchem — činití zlo — je také proviněním nečiníti dobra dle možnosti. *RLW*

Touž hodinu zemřela vznešená, zbožná paní a schátralá prostitutka. Pohřeb bohaté dámy byl vznešený. Bylo mnoho truchlících přátel v elegantních úborech smutečních, mnoho věnců a chvalořečí, pokryteckých slz a vyhaného smutku.

Uložení nevěstky k věčnému spánku bylo jednodušší. Dva nemocniční sluhové odnesli časně z rána na hřbitov hrubou, neobarvenou rakev za surového smíchu. Hrobník je uvítal oplzlým vtipem. Bez obřadů odevzdáno hříšné tělo do lůna země. Nebylo třeba přetvářky ani slz a modlení. Přece však byly pochovány vlastní sestry!

Vysoko nad ubohou, hříšnou zemí, v nekonečném vesmíru, mezi miliardami skvoucích a vířivých těles nebeských, setkaly se obě duše.

Sebevědomě a jista vítězstvím, vznášela se zbožná duše nebi vstříc. Duše ztracená následovala ji skroušeně a bázlivě, s hrůzou před soudem posledním.

S prosbou — obrátivši se k ctnostné duši — pravila: „Šlechtná duše! Bylas' tak zbožná a počestná. Za mnou však je život plný provinení. Smiluj se nade mnou a promluv za mne u Boha všemohoucího. Vždyt tobě jest nebe otevřené!“

„Uvidím, co bude možné!“ odvětila duše zbožná. „Bude to asi zbytečné! Bůh miluje jen duše čisté. Necudné však jsou Bohem zavrženy.“

Těžce vzdychla si duše ztracená a mlčky sklonila beznadějně hlavu. —

Putovaly dále nořice se v nekonečné dá-lavy, kde žhoucí planety a zářivé světy otáčely se kolem plamenných sluncí jako ve vířivém tanci. Bloudivé hvězdy proplétaly své zářící ohony vesmírem, v divém letu, kde oku smrtelnému nedostižná, skvoucí tělesa, plná divů a života řítily se dle železných zákonů s hromovým hukotem po své dráze.

Když se konečně obě octly před jasem hořící brány nebeské, duše zbožná zatukala pánovitě.

Brána se tiše otevřela a něžný, zářící anděl se zlatou váhou se objevil na prahu.

K duši ztracené, schoulené strachy v kout, pravil: „Přístup blíže! Kdo jsi?!“

„Ach,“ šeptala hříšná duše — „byla jsem nádobou vilných rozkoší!“

„Ne skutek, ale příčina zde se soudí!“ Vece anděl. „Proč jsi žila tak nečestně?!“

„Byli jsme sirotky. Rodiče nám zemřeli, zanechavše nás šest sourozenců v největší bídě. Přišel boháč a za chléb žádal moje mladé, sličné tělo. Přinesši sama tuto obět — druhé jsem zachránila před záhubou. Pak jsem klesala hloub a hloub!“

Při vypravování hříšné duše položil anděl na váhu do jedné misky srdce, do druhé pak vinu nevěstčinu.

A hle! Kdysi tak láskyplné a milosrdné srdce padlé sourozenky převážilo vinu prodejného ženství. —

Anděl spravedlnosti vece slavně: „Vejdí do říše blažených za tento dobrý skutek, jenž překonal provinění tvého života!“

Na to překročila duše oblažená s jásotem práh nebeské brány . . .

A nyní k tobě! pravil k duši zbožné, která s rozhořčením sledovala divný soud a sama rozhodně by jinak soudila. Pravilat uraženě: „Myslím, že bych měla býti v nebi známa. Vždyt jsem

svůj život zasvětila ctnosti, chodila jsem pilně do kostela, pořádala jsem dobročinné bazary.“

„Proč jsi tak činila?“ tázal se anděl.

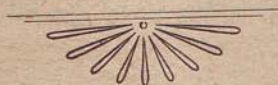
„Pro slávu boží!“ odvětila duše hrdě.

„Mýlíš se!“ anděl na to. „Pro vlastní slávu jsi tak činila. Ani jedné slzy jsi neprolila pro cizí bolest. Tys' nikdy bídy netrpěla. Ucházela jsi se o přízeň lidu svými penězi a zapomněla jsi na lásku boží.“

Anděl spravedlnosti položil na jednu misku těžkou modlitební knihu, na druhou pak nepatrnou vinu souzené duše. Vína klesla v hloubku, ale modlitební kniha neměla váhy.

Anděl vece: „Není pouze hříchem — činiti zlo — je také proviněním nečiniti dobra dle možnosti. Nevejdeš do království nebeského, kde dlí pouze ti, jež žili srdcem svým.“

Anděl zmizel a odsouzená duše zmizela v příšerných temnotách věčných trápení.

Láska mateřská.

Láska mateřská
i hrob přetrvá.

Dunivě rozlehlo se dvanáct úderů věžních hodin do nočního ticha. Malý hřbitov tonul v hlubokém míru. Měsíc úplňkový klidně plul stříbrnými oblaky a rozléval svoji unylou zář po hrobech, křížích a po svadlých věncích s vybledlými stuhami.

Zároveň s posledním úderem pozvedly průhledné ruce úzké víko rakve a neklidný duch mladé ženy, zemřelé v šestinedělí, vznesl se tiše z hrobu.

Duch matky nesl se k nádherné mramorové hrobce a zatukal na pozlacenou desku. Okamžitě nadzvedly neviditelné ruce těžký kámen a duch bohaté dámy, která ku veliké radosti svých příbuzných nedávno zemřela, vystoupil z hrobky a přidružil se k mladé matce.

„Ach!“ děla duše mladé ženy. „Nemám v hrobě pokoje! Až v nejhlubší spánek pronásleduje mne srdcervoucí pláč mého děčka. Sly-

ším, slyším žalostný pláč, ale neslyším přivítavého konejšení, laskavého slova! — Ubohé dítě jest tudíž zcela samotno! Užijí dnes práva všech duchů, hodiny zemělých, a podívám se na své dítě. Než kohout po prvé zakokrhá, budeme zpět.“

„Já také nemám klidu v hrobce! Haštěření se mých dědiců, kteří se rvou o dědictví, nekončí. Až do hrobu slyším tu bohapustou hádku!“

„Zjevila jsem se jim ve snu a prosila je, by již dali pokoje, že nemohu v hrobě spát! — Leč přátelé spěchali k farářovi a stěžovali si, že straším, majíc asi těžkou vinu na svědomí. Dali za mne sloužit mše svaté a hádali se klidně dále! Ba jedenkrát dokonce rozžehli velké voskové svíce u mé hrobky. Tu pojednou jeden z rozčilených dědiců uchopil voskovicí a mlátil jí do druhých voskovic, až přiběhl hrobník a zjednal pokoj!“

„Ó, jak šťastní jsou chudí! Nikdo na jejich smrt nečeká, a zemrou-li, jsou upřímně oplakáváni.“

„Láska, ta opravdová, jest jediným pokladem chudých“ odvětila matka. „Hleď, na mém hrobě leží zcela čerstvý věnec. Kdo jej sem položil? Včera tu ještě nebyl. Kdo na mne tak něžně vzpomněl? Ach, byla to má nejmilejší přítelkyně, má Marie! Jak mne miluje! Zjevím

se jí ve snu, a poprosím ji, aby se ujala mého sirotečka ubohého! Ona jest tak dobrá — — Ach, oni zavřeli mé tělo do úzké rakve a naházeli naň hromadu tvrdé hlíny, ale žhoucí lásku mateřskou zahrabatí nemohou! Její posvátné plameny šlehají z hrobu ven.“

„Proč jsi nevzala své dítě hned s sebou? Já bych je tu byla nenechala!“ řekla druhá duše.

„Ach, já nesměla! Hned jak jsem se octla před tváří Všemohoucího, prosila jsem o milost, abych vzíti je k sobě směla, neboť se mi ráj zdál pustým a smutným bez něho! Leč byla mi dána zdrcující odpověď, že mé dítě musí žít a trpět za mé hříchy, neboť můj život nebyl bez viny a nikdy by duše má nedošla vykoupení, kdyby mé dítě za mě na zemi netrpělo! Rozumíš nyní, co praví bible, že hříchy otců budou pokutovány na dětech až do čtvrtého pokolení?!“

„Ó, jak blažena jsem, že Bůh mému neúrodnému klínu nepožehnal! Za mne nikdo netrpí!“ Děla druhá duše k družce své.

Konečně dospěly obě duše do města, ponořeného v hluboký sen a duch zesnulé matky vplížil se do domu mladého vdovce.

Kdyby byla má duše ještě v lidském těle bývala, byla by asi vzkřikla zděšeně, jakmile by byla vešla do světnice — neboť u nádherně

pokrytého stolu obtíženého zbytky jídel, lahůdkami a láhvemi plnými vína, věrná přítelkyně, Marie, seděla rozjařena jsouc vdovci na klíně a prozpěvovala jakous frivolní písničku, kterou vdovec klepáním podpatků doprovázel. Vedle v tmavé komůrce žalostivě naříkalo hladovící dítě — —

Marie, vrhnouc zlý pohled na dvěře komůrky, pravila: „Tvá nebožka si mohla také toho neduživce hned s sebou vzít! S tím budeme mít pěknou svízel. Není ani k životu ani k smrti. Co s ním? Celou noc to ječí a kazí nám celou radost!“

„Neměli jsme pouštět chůvu domů“ zlobil se rozmrzlý vdovec také.

„Ale pak bychom se byli nemohli líbat, ty blázinku!“ a obejmula vdovce s rozpustilým smíchem. — Vedle v komůrce ještě žalostněji zaplalkalo osiřelé dítě . . .

Duch matky spěchal do tmavé síňky a skloniv se nad kolébkou, přitiskl chladné své rty na malé úzkostí tlukoucí srdéčko plačícího děcka a — toto okamžitě přestalo tlouci! Duše matky přivinuvši děcko k nádrům, opustila dům.

Venku děla ků své družce:

„Vzala jsem své dítě s sebou. Nyní jsem sice ztratila věčnou blaženost, ale raději budu trpět nesnesitelná muka, než abych oné maceše

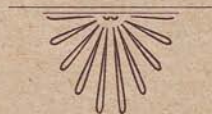
nechala dítě trápit za svůj hřích! Konečně nebudu muset slyšeti více hrozný ten pláč, jenž pronikal prkny i hlinou, a rval mé mrtvé srdce!“

„A nebojíš se božího hněvu?“ — „Což se mateřské srdce kdy rozmyšlelo, když jednalo se o blaho dítěte? Nebojím se pekla! — Nemůže býti pro mne strašnějším, než by mi bylo nebe utrpením mého nevinného děcka vykoupené. A nyní s Bohem! Nesejdeme se více, neboť jsem se zřekla říše nebeské a musím se dáti cestou zatracenců!“

Srdnatě sestupovala obětovná duše matky do příšerných temnot plných hrůz a bédování, kde všechna naděje na věky zmirá! —

Když již zcela zblízka slyšela hrůzoplýný nářek zavržených, a když plameny pekelného ohně již ožehovaly chvějící se její nohy, — spatřila nad sebou anděla, jenž k ní děl: „Vrat se duše! Bůh jest věčná Láska a věčné milosrdenství. On nežádá tuto hroznou obět mateřského srdce. Bůh ti odpustil!“

Anděl pak vedl duši zoufalé matky do oblasti věčné blaženosti!

Lítost.

Když jsem se jedné noci náhle probudila, zřela jsem v bledém světle měsíčním státi u svého lože záhadnou postavu. Poznala jsem — svoji duši.

Ale, jak vypadala ubohá duše má!? Její kdysi sněhobílé roucho bylo pótrháno a blátem vlečeno, azurová její křídla, kteráž mne lehce a jistě přenášela přes propasti života, byla zlomena a barva duhy s nich setřena — —

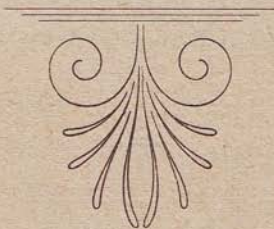
Dlouho a smutně jsme v jasu měsíce na sebe poblížely. —

Konečně se duše moje němě obrátila ku dveřím. —

Já ale zděšeně vzkřikla: „Ty mne opouštíš? Já tedy musím zemřítí?!“

„Ó nikoli!“ děla duše má a obrátila ke mně svůj bolem rozervaný obličej — „Nikoliv!

Ty jen jako každé noci upadneš ve spánek hluboký. Já se ale musím odebrati do dalekého, cizího města, a tam musím jíti dlouhou smutnou ulicí až k malému, šedému domu. Okna jeho jsou němá a plna temnoty, a vrata zavřená. Těmi musím projíti, pak vzhůru po starých, známých stupních až před nízké dveře. Za těmi dveřmi chodí osamělý muž nahorů a dolů, sem a tam. Na prahu těchto dveří musím pokleknout a plakat, plakat až do svítání, . . chrániti ho, by nesáhl po smrtící zbrani a nevykonal neprozřetelný čin! Jak smutný, těžký to úkol!“

OBSAH:

Příhody zemřelého	Str. 5
Zamítnutá smrt	„ 11
Největší břímě	„ 16
Ztracená duše	„ 21
Láska mateřská	„ 25
Lítost	„ 30

